

diari de viatge

diario de viaje

IMPRESSIONS DES D'ACEH (INDONÈSIA)

Tal com s'ha pogut llegir a la premsa d'arreu del món, gairebé no hi ha precedents d'una destrucció com la causada al sud-est asiàtic pel tsunami del passat 26 de desembre. De manera encertada, alguns han comparat l'impacte de l'ona al districte autònom d'Aceh (Sumatra) amb els efectes de l'explosió atòmica d'Hiroshima. Tampoc no hi ha precedents en la mobilització solidària que s'ha produït per tal de socórrer les víctimes; tanmateix, passaran molts anys abans que la població pugui refer-se del desastre. Les xifres són en aquest cas prou eloqüents: dels 4,5 milions d'habitants d'Aceh n'han mort més de 200.000, i 600.000 formen part de les llistes de desplaçats interns (gent que ha perdut els habitatges i els mitjans de subsistència).

Des d'un primer moment, les ONG presents a Sumatra van posar en marxa actuacions centrades en la sanitat, la millora de la qualitat de l'aigua i del sanejament, i la prevenció de les mancances nutricionals. Cal reconèixer que en aquests àmbits s'han assolit èxits importants; però ara, finalitzada la fase d'emergència, arriba l'hora d'iniciar les tasques de reconstrucció, sense oblidar l'atenció envers els traumes psicològics dels supervivents (no és gens estrany

trobar a Aceh persones que el 26/12 perderen en cosa de segons tota la família, i a qui no els queda ni casa, ni feina, ni cap esperança per tirar endavant).

Per la seva banda, l'estat indonesi, ajudat per alguns exèrcits estrangers i per les Nacions Unides, ha començat la ingent operació de reconstruir cases, escoles, hospitals i, sobretot, vies de comunicació. A hores d'ara, encara hi ha dotzenes de pobles aïllats a la malmesa costa oest (la més propera a l'epicentre), on més de 100 ponts foren esborrats del mapa pel sisme.

El moviment de solidaritat a escala planetària que la catàstrofe ha suscitat fa concebre, però, l'esperança d'una ràpida recuperació del país. Més difícil ho tindran, sens dubte, les víctimes més o menys oblidades del desastre: orfes, pares que han perdut els fills, vidus i vídues...

Per una vegada, encara que això no serveix gaire de conhort, la causa del sofriment humà no cal buscar-la en l'odi o en l'ambició dels homes, sinó en la fúria indesxifrabla de la natura. La majúscula operació solidària posada en marxa per socórrer els supervivents és, ben al contrari, d'allo més humana.

Miquel Àngel Ramon, membre de Metges del Món i coordinador del programa d'emergència d'aquesta organització a Aceh (Sumatra)

Médicos del Mundo

IMPRESSIONES DESDE ACEH (INDONESIA)

Tal como se ha podido leer en los periódicos de todo el mundo, apenas hay precedentes de una destrucción como la causada en el sureste asiático por el tsunami del pasado 26 de diciembre. Con bastante acierto, algunos han comparado el impacto de la ola en el distrito autónomo de Aceh (Sumatra) con los efectos de la explosión atómica de Hiroshima. Tampoco hay precedentes en la movilización solidaria que ha tenido lugar para socorrer a las víctimas; sin embargo, pasarán muchos años antes de que la población pueda reponerse del desastre. Las cifras son en este caso bastante elocuentes: de los 4,5 millones de habitantes de Aceh han muerto más de 200.000, y 600.000 forman parte de las listas de desplazados internos (personas que han perdido sus viviendas y medios de subsistencia).

Desde el primer momento, las ONG presentes en Sumatra pusieron en marcha actuaciones centradas en la sanidad, la mejora de la calidad del agua y del saneamiento, y la prevención de las carencias nutricionales. Hay que reconocer que en estos ámbitos se han conseguido éxitos importantes; pero ahora, finalizada la fase de emergencia, es hora de iniciar las tareas de reconstrucción, sin olvidar la atención hacia los traumas psicológicos de los supervivientes (no es extraño encon-

trar en Aceh personas que el 26/12 perdieron en cuestión de segundos a toda la familia, y a quienes no les queda ni casa, ni trabajo, ni ninguna esperanza para seguir adelante).

Por su parte, el estado indonesio, ayudado por algunos ejércitos extranjeros y por Naciones Unidas, ha comenzado la ingente operación de reconstruir casas, escuelas, hospitales y, sobre todo, vías de comunicación. Todavía hoy, hay docenas de pueblos aislados en la destrozada costa oeste (la más cercana al epicentro), donde más de 100 puentes fueron borrados del mapa por el seísmo.

El movimiento de solidaridad a escala planetaria que la catástrofe ha suscitado hace concebir la esperanza de una rápida recuperación del país. Más difícil lo tendrán, sin duda, las víctimas más o menos olvidadas del desastre: huérfanos, padres que han perdido a sus hijos, viudos y viudas...

Por una vez, aunque no sirva mucho de consuelo, la causa del sufrimiento humano no hay que buscarla en el odio o en la ambición humana, sino en la furia indescifrabla de la naturaleza. La majúscula operación solidaria puesta en marcha para socorrer a los supervivientes es, bien al contrario, de lo más humana.

Miquel Àngel Ramon, miembro de Médicos del Mundo y coordinador del programa de emergencia de esta organización en Aceh (Sumatra).